

man samtidig også er god til at arbejde på tværs. For det er jo klart, at alle mennesker med en eller anden form for diagnose ikke nødvendigvis skal indlægges på et psykiatrisk sygehus. Der vil være rigtig, rigtig meget, der kan klares hjemme i kommunerne med en psykolog og ad den vej.

Så jeg oplevede i går, at den danske model var på banen, fordi man synes om de tanker, der ligger bag. Når man opnår, at der virkelig samarbejdes på tværs, og at der bliver en sammenhæng i indsatsen for den enkelte patient, jamen så er det en fantastisk god model. Jeg oplevede, at der blev snakket om den danske model som et ønske, frem for at vi hele tiden snakkede om, hvad man gjorde i andre lande.

Kl. 13:09

Første næstformand (Svend Auken):

Fru Karen J. Klint for en kort bemærkning.

Kl. 13:09

Karen J. Klint (S):

Ja, og også netop ud fra at få tingene til at spille ordentlig sammen. Og så handler det jo ikke kun om at være blevet udredt og have fået en diagnose, for en styrke ved den danske model var jo netop, at alle var ansvarsfulde fra første fase, og at man ikke laver kassetænkning og tænker på, at når man har børn med nogle problemer, er det bedst at få dem over på udredningsretten inden for psykiatrien, for så får man en gratis undersøgelse af børnene i stedet for at få udredt det barn, som måske har nogle sociale problemer, nogle kriseproblemer, som gør, at det reagerer, som om det havde en psykiatrisk diagnose.

Derfor skal appellen i dag vel også være, at både kommuner, læger, PPR-kontorer, politistationer og alle mulige andre er med til at få det barn hen på det rigtige sted første gang, i stedet for at det står på en venteliste, der sander til, for det er måske et eller andet sted mellem 25 og 30 pct. børn, der ikke skulle stå på den liste. Vi skader jo egentlig børnene, hvis vi visiterer dem til noget forkert.

Kl. 13:10

Første næstformand (Svend Auken):

Ordføreren.

Kl. 13:10

Vivi Kier (KF):

Jamen det kræver ikke så langt et svar, for der er vi jo helt enige. Det er vigtigt, som det også blev påpeget i går, at den pædagogisk-psykologiske rådgivning fungerer ude i det kommunale regi. Det er vigtigt, at man går ind og kigger: Er det i virkeligheden noget psykisk, der er tale om, el-

ler er det faktisk noget socialt? Er det et helt andet sted, vi skal bore i det her system?

Så fra konservativ side vil vi til enhver tid arbejde for den tidlige indsats, den rette indsats, men også for, at der er en sammenhæng i den indsats, vi gør, så der ikke er nogen, der synes, de er overladt til at gå rundt.

Kl. 13:11

Første næstformand (Svend Auken):

Vi siger tak til ordføreren. Så går vi videre, og det er fru Lone Dybkjær som ordfører.

Kl. 13:11

(Ordfører)

Lone Dybkjær (RV):

Jeg vil godt starte med at takke Enhedslisten for at have stillet forespørgslen. Man kan rolig sige, at den er blevet endnu mere aktuell, end da Enhedslisten rejste den, fordi vi efterfølgende har fået et eksempel på, at der er anvendt ulovlig tvang, hvilket selvfølgelig er fuldstændig uacceptabelt – men spørgsmålet om tvang skal jeg i øvrigt vende tilbage til.

Jeg vil også godt takke for besvarelsene fra de to ministre, og i modsætning til visse andre vil jeg egentlig også godt takke fru Özlem Sara Cekic for hendes meget engagerede indlæg her. Jeg betragter det ikke sådan, at alt er godt i udlandet, men at man måske godt kan hive nogle erfaringer ind fra udlandet. Det er vi altså ikke specielt gode til her i Danmark, skulle jeg hilse og sige. Der er det her geniale ord, som jeg tror at visse her kender – men nu må man ikke henviser til formanden – med Danmark som foregangsland, og det er indimellem en belastning, for det er altså ikke alle steder, at vi er et foregangsland, og jeg tror da, at vi på det her område også kan lære noget. Jeg skal ikke gå i detaljer, men bare sige, at det var sådan, jeg oplevede indlægget, og det syntes jeg da var rigtig dejligt at høre.

Den tidligere statsminister i Norge Kjell Magne Bondevik meddelte for en del år siden, at han havde en depression, og derfor ansøgte han om 3 måneders orlov fra sit statsministerjob. Det fik han faktisk, og jeg skal love for, at det gav genlyd – overalt i verden, vil jeg næsten sige, men da ikke mindst i Danmark. Helt ærligt: Uanset hvilken statsminister vi havde, tror jeg ikke, at det er en specielt tænkelig situation, at man her i Danmark kunne have en statsminister, der sagde: Jeg har en depression, jeg vil gerne have orlov i 3 måneder. Det synes jeg næsten ikke at man kan forestille sig, og det viser nok noget om vores holdning til det her område, om vores